

Zestien was ze toen ze op de brommer de bocht nam en een dronken automobilist voorgoed haar leven verandert. Na maanden in het ziekenhuis, moest het verbrijzelde gedeelte van haar rechterbeen er toch echt vanaf. Verzwakt door operaties, kon er geen narcose meer bij. Bij bewustzijn moest het allemaal gebeuren. De stank van verrotting, het geluid van de zaag, het eigen gegil. Dan de revalidatie, terug naar school en het gehannes met een rolstoel, krukken en een prothese. Is geluk na zo'n ingrijpende ervaring nog wel mogelijk?

GELUK NA EEN INGRIJPENDE ERVARING

Vrijheid is jezelf durven zijn

Dit is het verhaal van Lauren (45) en hoe ze daar op straat ligt op die zonnige dag, met een been in een vreemde bocht. Door de val op de kin staan de tanden recht vooruit. Vier middenhandsbeentjes en de pols zijn gebroken. De tijd staat stil, ze is in een shock. De ernst dringt niet meteen tot haar door, maar al snel daagt de gruwelijke realiteit. Veel valt er niet te spalpen, een been is versplinterd. Bij de eerste operatie, die zeven uur duurt, krijgt Lauren een hartstilstand. Twee dagen wordt ze kunstmatig in coma gehouden. Drie maanden en 27 operaties later is de pijn ondraaglijk. Gezond vlees sterft af en uiteindelijk volgt er een amputatie door de knie. Met de dood voor ogen gaat Lauren de OK in. Verzwakt als ze is, krijgt ze alleen een ruggenmergprik. Van het mooie meisje met golvend lang haar, is ze veranderd in een bleek gezichtje met doffe ogen. Kilo's is ze afgevallen, nog maar een veertje. En dan staat een onmenselijke beproeving te gebeuren.

Levenslang 1

Stel je voor, je ligt in het ziekenhuis en je wordt de operatiekamer ingereiden, wetende dat je met je volle verstand een been gaat verliezen. Langer wachten betekent het einde en dan moet je nog zeventien worden. Je ziet artsen met groene kapes voor hun gezicht, instrumenten, en een elektrische zaag. Die is voor jou bestemd. De komende uren zijn de ergste uit je leven. Je schreeuwt, huilt en jammert. Niemand die naar je luistert, omdat het gewoon moet. Het lijkt iets uit een horrorverhaal. Dan begint de ellende pas echt. Anderhalf jaar duurt de revalidatie en er zijn complicaties. De amputatie is zo verricht dat geen enkele prothese past. Menig spiegel gaat in de Lucas Kliniek aan diggelen. Jaren later is Lauren een volwassen vrouw. Het leven heeft haar wijzer gemaakt. Ze is stijlvol gekleed, ziet er modieus uit, met ogen die fonkelen als ze herinneringen ophaalt. Lauren: 'In

die periode was ik erg opstandig. Toen ik eenmaal op een prothese liep, werd de schaamte steeds groter. Als ik ergens was durfde ik niet op te staan. Loog ook als men vroeg wat ik had. Ik zei meestal een gebroken been". Terug op school mocht Lauren voor de klas vertellen wat haar overkomen was. "Een meisje vroeg of ik ooit nog verkering zou krijgen. Ze had zo haar twijfels. Dat kwam hard aan. Ik was een rebelse, maar populaire, tiener. Jongens waren verliefd op mij. Iedereen ging op stap, terwijl ik in de kreukels lag. Ik had een laag zelfbeeld en geen zelfvertrouwen. Later trok ik steeds mannen aan die totaal niet bij mij pasten. Er werd misbruik van mijn onzekerheid gemaakt. Achteraf gezien zocht ik liefde en bevestiging buiten mijzelf. Dat is een heel leerproces geweest. Ik ben letterlijk en figuurlijk vaak op mijn gezicht gegaan".

Levenslang 2

Over het leven van Lauren is een boek te schrijven. De prothese is niet meer dan een simpele ijzeren stang met een soort klomp er aan. Leuk voor een jong meisje dat er hip uit wil zien. Pas sinds kort, bijna dertig jaar later, heeft ze een prothese met siliconen en een heuse voet met tenen. Slippers zijn nog steeds buiten bereik, maar een open schoen is haalbaar. Kleren kopen is lang een probleem geweest, ondanks het ideale figuur van maatje 38, lengte 1.75 en C cup. "Alles draaide om camouflage en wijde kleren. Strakke broeken, korte rokjes of naaldhakken zal ik nooit kunnen dragen. De persoon die mij heeft aangereden kreeg 250 gulden boete. Ik heb levenslang."

Leerproces

Het klinkt misschien verbitterd, maar de jaren na het ongeluk waren psychisch en fysiek zwaar. Lauren wil moeder worden en krijgt een aantal miskramen. Het lichaam kan het niet aan. Vaak droomt ze over

haar onderbeen dat op een ziekenhuiskarretje ligt, of dat ze beide benen nog heeft. Dan opeens gebeurt er tien jaar geleden zomaar een wonder. Lauren: "De geboorte van mijn dochter heeft mijn zelfbeeld veranderd. Opeens moest ik zorgen voor dit kleine goddelijke wezentje dat in mijn buik groeide. Ze heeft mij nooit anders gekend. Haar liefde voor mij is zo puur dat de schaamte langzaam verdween. Ik heb er nu veel meer lak aan of mensen naar mij kijken. Het is alleen maar een mening of oordeel. Tegenwoordig ga ik met mijn kind naar het strand en draag ik lange kleurige rokken. Ik heb nog steeds geen zwemprothese, dat wordt door de verzekeraar niet vergoed. Mijn dochter geeft mij de krukken aan. Die paar meter naar het water kan iedereen mij zien, maar het boeit niet meer. Dat was vroeger ondenkbaar, toen lag er een lading op. Ik wil van het leven genieten. Samen met mijn kind zwemmen, dat is een kostbaar moment. Vaak moet ik ook lachen. Dan zegt ze: 'Mam, moet ik je been halen?' Ondanks de enorme impact van het ongeluk, draait alles om zelfliefde en zelfacceptatie. De pijn en verdriet van wat me als zestien jarig meisje overkomen is gaat nooit helemaal weg, maar ik heb vrede met mijn lichaam gesloten. Dit ben ik. Er zijn dingen die ik in het verleden niet heb gedaan uit afschuw voor mijzelf. Nu ontzeg ik mijzelf niets meer. Iedereen mag vinden wat hij of zij wil. Het leven is vaak al zwaar genoeg. Het gaat om de momenten, het hier en nu, en de mooie herinneringen die je samen hebt. Op vakantie ben ik drie keer van de glijbaan af geweest, mijn dochter heeft zich rot gelachen. Laatst had ik een legging aan. Die viel niet tot op de knie. Ik heb hem toch aangedaan, omdat ik mijzelf er mooi in vond uitzien. Geluk na een amputatie, of welk trauma dan ook, is de vrijheid om jezelf te durven zijn".

Tekst: Lilian Ferru

